

de, som jeg mener, i mange Tilfælde tillige kunne komme til at medføre en Pryd for Byen.

Det ærede Ilte kongevalgte Medlem (Trier) var ikke tilfreds med, at der er Indankningsret til Justitsministeriet i alle Bygningssager, og mente, at man derved vilde gaa de kommunale Myndigheder for nær, det vilde være en Slags Tilsidesættelse af dem, og i hvert Fald kunde det svække deres Anseelse, idet de kunde blive underkendte i mange Tilfælde af Justitsministeriet. Ja, jeg tror nu ganske vist ikke, at det vil svække deres Anseelse, men jeg tror tillige, at hvis man gaar den af mig anviste Vej, vil der ikke blive saa hyppig Lejlighed til at fremkomme med Indankninger for Justitsministeriet. Det er min Opfattelse, at hvis Afgørelserne skulle finde Sted, saadan som det her er foreslaaet, bliver vistnok Justitsministeriet den egentlige Bygningsmyndighed i København. En meget betydelig Del Bygningssager vil, nemlig havne dernede til endelig Afgørelse, og det tror jeg dog ikke, Justitsministeriet, naar alt kommer til alt, er indrettet paa. Det kan heller ikke være Mening, men det er min Tro, at det vil gaa saadan. Hvis man derimod gaar den af mig antydede Vej, er der al Grund til at tro, at det Antal af Sager, der bliver indanket for Justitsministeriet, bliver temmelig ringe, og det maa ogsaa være Hensigten med Indankningsretten. Dertil kommer, at den kommunale Myndighed, som jeg antager, at det ærede Ilte kongevalgte Medlem her særlig tænker paa, Borgerrepræsentationen og Magistraten, jo i og for sig ikke bør have nogen særlig Afgørelse angaaende disse Sager. For det første er Borgerrepræsentationen som saadan ikke nogen administrerende Myndighed. Den kan være med til at give Reglerne, bl. a. til at affatte Bygningsvedtægt o. s. v., men hvorledes disse Regler senere skulle efterleves, skal der føres Tilsyn med fra en anden Myndigheds Side. Hvad Magistraten angaar, er det jo den administrerende Myndighed, men jeg mener netop, at den egner sig ikke til at være den eneste administrerende i disse Forhold. Jeg er tværtimod af den Mening, at Borgerrepræsentationen og Magistraten skulle have saa ringe Indflydelse paa disse Afgørelser som vel muligt. Derved tror jeg, at man opnaar det bedste Resultat.

Jeg kan ikke tilbageholde en lille Bemærkning angaaende den Udtalelse, det samme ærede Medlem fremkom med om Begrebet „fuld Erstatning“. Det ærede Medlem har den Opfattelse, at ved fuld

Erstatning kan man godt, saaledes som det er udtrykt i Grundloven, forstaa andet end Penge. Jeg har nok hørt særlig juridiskkyndige Folk sige: Ja, der er ikke givet nærmere Regel for, om det netop er i Penge, at denne fulde Erstatning skal ydes, men jeg tror dog, at det hidtil har været Skik og Brug i vort Land, at man, naar der har været Tale om ved Dom at blive tilkendt Erstatning for et eller andet, dermed har ment Erstatning i Penge, og Erstatningen er ogsaa altid bleven ydet i Penge. For mig staar det som en Urimelighed, om der ikke skulde lægges den Forstaaelse i Grundlovens Ord her. Det vilde dog have de mærkeligste Konsekvenser, hvis der kunde være Tale om, at en Erstatning af den Art, hvorom vi her tale, kunde ydes i andet end Penge, og derfor advarer jeg imod at gaa saa langt, som man vil i Lovforslaget, nemlig begynde med at betale Jord med Jord. Er man først kommet dertil, er Springet heller ikke saa langt til, at man kan betale Jord med en hvilken som helst anden Handelsvare. Det er ikke nok, at vedkommende Person faar fuld Erstatning i en saadan Vare, det maa være et Ækvivalent, han kan behandle, og som kan komme ham direkte til gode. Nej, man maa holde bestemt fast paa, at ved Erstatning maa man i dette Tilfælde forstaa Pengeerstatning.

Nu mener jeg ikke med de Anker, jeg her har rettet imod Lovforslaget, at man skal lægge de kommunale Myndigheder Hindringer i Vejen for en god og fornuftig Ordning af nye Gadeanlæg, tværtimod mener jeg, at de kommunale Myndigheder skulde med Loven i Haanden kunne kræve Jordafstaaelser til Vejanlæg, for at disse kunde blive saa regulære og farbare som vel muligt. Men man maa kunne finde Veje til at ordne det saaledes, at man ikke for at fyldestgøre dette Formaal kommer til at forurette de Grundejere, hvem man tager Jorden fra.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg blot sige angaaende „Beboelsesrum“, der omtales i § 80, at jeg tror ikke, der er nogen Nødvendighed for at give dette Udtryk den vidtrækkende Betydning, som det kan faa i Henhold til Lovforslaget. Det kan ikke være nødvendigt at bruge Udtrykket for andet end det, som det i og for sig i daglig Tale udtrykker, saa at man faar en Bestemmelse om, hvorledes saadanne Rum skulle indrettes, som benyttes til Beboelse, det vil sige Soverum og dertil knyttede Rum, der tilsammen udgøre en Beboelseslejlighed. Der findes nemlig i Forslaget Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes, naar der er Tale om Op-